

Fin-Gubbens Frierie.

Nu faldt det engang i mine Tanker At ville lede mig op en Ven. Jeg har paa Seen saa vidt omvanket Og havt saa mangen fornoiet Stund. Alt hen til Bergen jeg monne seile, Der saa jeg Piger saa tykt som Sand. Jeg onsked jeg var deres Eige Og at jeg var udaf samme Stand.

2. Jeg stod og saae nu oppaa de Piger Udaf stor Glæde usigelig. Til min Stalbroder jeg monne sige At disse Piger behager mig. Der saae jeg En, som var over Alle, Sid hun vil følge mig til Finlands Land, At gid jeg kunde med hende tale, Men her paa Gaden gaaer det ei an.

3. Det var en Onsdag jeg da mon tænkte, En Fredagsaften jeg reiste did, Jeg tænkte saa at hun kunde vente Maaste en Frier skul' komme hid; Skondt jeg var Fremmed og lidt undseelig, Men enda voved' jeg mig dog frem, Jeg tænkte saa at jeg skulde prøve, Det kunde hende at det gik an.

4. Zachris, min Stalbroder, med mig fulgte Paa Veien for at fortælle mig, Hvorledes jeg skul' med Jenta tale — I flige Ting var han bær end jeg; Jeg da mon snakke, som han fortalte Og fik da Kjeften saa godt igang, At Jenta sig op i Sengen lagde Og saa en Fingut hun tog i Svavn.

u. s. u. d.

V box 14:419

5. Og indtil Sengen jeg da mon slafka, Der medie Jenta med Kys og Klap, Ja mangt og meget vi der mon snaffa, Og tvende Gutter jeg gjorde da; Naar de opvorte og bleve store Kongens Soldater saa bleve de, Og hvor de vanket og hvor de fore De finast' Jenter saa fingo de.

6. Nu faaer jeg spørge hvor du har Hjemme, Skjont jeg har lovet dig Hgteskab, Jeg kan ei længer gaa her alene, Men jeg maa vide hvor der blir af; Skal jeg af Landet, det blir vist morsomt, Skal jeg af Riget det blir ei bra, — Her bydes Brod ifra alle Kanter Og helst for den som er frist og glad.

7. Mit Navn det vil jeg med rette sige, Jeg hedder Salling og det er sandt. Taler jeg Alvor, saa maa du tie, Men ofte droser jeg lidt iblandt Og vil du med mig til Finland følge, Saa skal du see vi skal leve i Ro, Og vil du holde hvad du har lovet Det er; at være mig huld og tro.

8. Og er det Sandhed for mig du siger, Du er en Fingub — Du er saa fin; Gud be're mig som har dig trolovet — For mig som sov udi Armen din, — For mig at leve maa Du betænke Ja allerhelst som den norske Mo Af dokkers Mad kan jeg ikke æde, Gud giv mig heller det tørre Brod.

9. Gode min Duffe, Du maa betænke Hvor godt dem lever paa Finlands Jord, I Finland er nu det allerbedste, I hvor jeg lever og hvor jeg boer; Ja dygtigt letvint er der at være, Og Husetu, naar jeg kommer ihu Hvor fint og godt jeg og du skal leve Naar som at du bliver min Hustru.

10. Jeg horer nok, du kan derom tale, Hvor godt de leve de Finlands Folk; Er det ei Sandhed for mig du taler, Burde du vidstes udaf en Svolk. Men jeg kan vel paa dit Ansigt skue Du taler Alvor og Sandhed ud, Anstændig staaer du for mine Dine, Ja som den netteste Bergens Gut.

11. Du maa ei tænke jeg usandt seie For dig min Duffe og norske Mo; Vil du mig følge paa mine Beie, Ja ogsaa leve med mig og du; Du maa fortælle din Husbond gode At du har raft mig din hvide Haand, Og sig det saa til din Fa'er og Moder Du har ubledt dig en Fingubs Mand.

12. Det har jeg lovet, det vil jeg holde, Og følge med dig til Finlands Land, Men ud paa Havet det tør jeg ikke, Kan jeg ei gaa paa det tørre Land. Tillige vil jeg dig ogsaa sige, Jeg vil ei svælte og lide Ondt Men glad og lystig vil jeg være, Ja rasht saa stiller jeg da vor Dont.

13. Paa Finlands Land skal du ikke svælte Men leve der udi god Forsyn; Alt udi Panden der skal du smelte Det Bjorneskæftet med Ister i, Og dyppe udi den sure Logen Som vorer der baade Nat og Dag, Og drikke Kjelost og Musfuklommer Og leve som i et Gæstebudslag.

14. At holde Gæstebud er vel Gammen, Men det er kostbart at leve saa; Fer mig saa gjører det nu det samme Om det ei blev for hvert fjerde Aar Jeg gruer meest for den Vinterfulde, Thi jeg er fodt i de varme Huus, Og mine Kløder er altfor tynde At leve der udi Storm og Elus.

15. Paa Finlands Land skal Du ikke fryse, Ei heller mister du Hilsen din; I Bjornskindskøllen der

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

skal du smyge Og sove fodt udi Armen min; Med
Ulvskinds-Troie og Elgskinds-Saatter, Paa Fod-
derne skal du faae Finko, Og omkring Halsen en
Røverumpe Det bruger Fingubben hvor han bor.

16. Da jeg skuld' ombord paa den Fingubs
Skuta Og Afsted tage fra Bergens Stad, Saa kom
der frem mange nette Gutter, Saa kom der frem
baade Moer og Faer, Til Lykke, Lykke du Bergens
Dukke, Da deres Dnske og Tale var. O du ret
artige Fingubs-Flikka Som saa langt vil reise
fra Moer og Faer.

17. Nar atten Hundrede fem og femti, Den
fjette Juni just Kloffen fem, Da reiste jeg med
min lille Flikka Fra Bergen og nord til Finland
hen; Og Kloffen tolv, just den forste Juli Da saa
jeg ind i mit Fodeland, Da saa jeg ind i de skjonne
Lunde Som speile sig i det klare Vand.

18. Den Tid vi naaede vore Grændser Da kom
saamangen Finlander op; Saa modte strax mine
fire Søstre, De var stafferet fra Taa til Top. Paa
vores Maatte saa var de grumme, Men da de kom
nær mod Flikken min, De blev saa stygge, de blev
saa plumpe, De saa ud værre end Skoge-Dyr.

19. Og al den Glæde som nu blev yttret, Det
blev formeget at skrive om. Da kom der ud baade
Smaa og Store, Min Flikka syntes de var saa
from, O, kjære Sølling, nu har du faaet, Den
du saa længe har talet om, Gud give hende Liv-
dage mange, Som af os alle skal bedes om.